

MÄNSKENSIDYLL
VID HÆVET.
SANDHAMN.

Den bleka månen tittar ned ur skyn
Och tyst är byn,
I sömnens milda blomsterkedja bunden.
Och nattens stjernor glittra i det blå,
Och molnen gå
I mjuka tofflor öfver himlarunden.

Med nattens vind de trötta vågor fly,
Och denna sky,
Hvart tar han vägen, han liksom de andra?
Än tycks det som de ginge hand i hand,
Och än ibland
Som vore de i lufven på hvarandra.

Jag kan ej riktigt vänja mig ifrån
Att se på mån',
Som vid vårt nattqvarter sin lampa ställer.
Då intet menskligt öga vaka kan,
Då vakar han
Och störs ej af vår lilla snarkning heller.